

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI* Srijeda, 13. siječnja 2021. [\[Multimedia\]](#)

Molitva pohvale

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo kateheze o molitvi i danas dajemo prostor dimenziji pohvale.

Za polazište uzimamo kritični trenutak u Isusovom životu. Nakon prvih čuda i uključivanja učenika u naviještanje Božjega kraljevstva, Mesijino poslanje prolazi kroz krizu. Ivan Krstitelj sumnja i šalje mu ovu poruku – Ivan je u zatvoru: „Jesi li ti Onaj koji ima doći ili drugoga da čekamo“ (Mt 11, 3). Osjeća tu tjeskobu, ne zna je li pogriješio u svojem navještaju. U životu uvijek postoje trenuci tame, trenuci duhovne noći i Ivan prolazi kroz te trenutke. U gradovima na jezeru, gdje je Isus učinio toliko čudesnih znamenja, vlada tvrdokornost (usp. Mt 11, 20-24). I upravo u tom trenutku razočaranja, Matej prenosi doista iznenađujuću činjenicu: Isus Ocu ne uzdiže žalopojku nego hvalospjev: „Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima“ (Mt 11, 25). Usred krize, usred tame u duši tolikih ljudi, poput Ivana Krstitelja, Isus blagoslivlja Oca, Isus uzdiže hvalu Ocu. Ali zašto?

Prije svega, uzdiže mu hvalu *zbog onoga što On jest*. „Otac, Gospodar neba i zemlje“. Isus se raduje u svome duhu zato što zna i osjeća da je njegov Otac Bog svemira i, obratno, Gospodar svega što postoji jest Otac, „moj Otac“. Iz tog iskustva u kojem se osjeća kao „sin Svevišnjega“ izvire hvala. Isus *se osjeća* sinom Svevišnjega.

Isus, zatim, hvali Oca zato što *posebno ljubi malene*. To je ono što i On sâm doživljava dok propovijeda po selima: „učeni“ i „mudri“ ostaju sumnjičavi i zatvoreni, rade svoje računice; dok se „maleni“ otvaraju i prihvaćaju poruku. To ne može biti ništa drugo doli Očeva volja i Isus se tome raduje. I mi se moramo radovati i slaviti Boga zato što ponizni i jednostavni prihvaćaju evanđelje. Radujem se kad vidim te jednostavne ljude, te skromne ljude koji idu na hodočašće, koji se idu moliti, koji pjevaju, koji uzdižu hvalu, ljude kojima možda nedostaje mnogo toga, ali poniznost ih navodi da veličaju Boga. U budućnosti svijeta i u nadama Crkve uvijek su „maleni“: oni koji se ne

smatraju boljima od drugih, koji su svjesni svojih granica i svojih grijeha, koji ne žele dominirati nad drugima, koji se, u Bogu Ocu, svi međusobno priznaju braćom.

Dakle, u tom trenutku očitog neuspjeha, gdje je sve obuzeto tamom, Isus moli slaveći Oca. A njegova molitva navodi i nas, koji čitamo evanđelje, da drugačije gledamo na svoje osobne poraze, situacije u kojima ne vidimo jasno prisutnost i djelovanje Boga, kad se čini da zlo prevladava i nema načina da se to zaustavi. Isus, koji je također usrdno preporučivao molitvu prošnje, upravo u času kad je imao razloga tražiti objašnjenja od Oca, počeo mu je, naprotiv, uzdizati hvalu. Zvuči proturječno, ali to je tako, to je istina.

Kome treba hvala? Nama ili Bogu? U jednom tekstu euharistijske liturgije poziva nas se da se molimo Bogu na taj način. Tekst glasi ovako: „Tebi nije naša hvala potrebna, ali je tvoj dar što smo ti zahvalni; po našim hvalospjevima ti ne bivaš veći nego mi stječemo milost spasenja“ (*Rimski misal*, Opće predslavlje IV). Hvaleći bivamo spašeni.

Molitva pohvale treba nama. U Katekizmu je se definira ovako: „To je sudjelovanje u blaženstvu čistih srdaca koja Boga ljube u vjeri prije nego što ga vide u Slavi“ (br. 2639). Ma koliko da to zvučalo paradoksalno, tu se molitvu mora moliti ne samo kad nas život ispunja srećom nego prije svega u teškim trenucima, u trenucima tame kad kola krenu nizbrdo. To je također vrijeme pohvale. Biti nam je kao Isus koji u trenutku tame uzdiže hvalu Ocu. Zato što učimo da po tome usponu, tom teškom putu, tom mukotrpnom putu, tim izazovnim dionicama možemo vidjeti novi krajolik, otvoreniji horizont. Pohvala je poput udisanja čistog zraka: čisti ti dušu, daje ti vidjeti daleko, ne ostavlja te zatočenim u teškim i trenucima tame kroz koje prolazimo kad nas snađu teškoće.

Ima jedna molitva koja u sebi sadrži sjajno učenje koje ni nakon osam stoljeća nije ništa izgubilo na svojoj snazi. To je „Pjesma brata Sunca“ ili „Pjesma stvorova“ koju je sveti Franjo sastavio na kraju svoga života. Siromašak je nije sastavio u trenutku radosti, blagostanja nego naprotiv usred teškoća. Franjo je gotovo slijep i u svojoj duši osjeća težinu usamljenosti kakvu nikada prije nije iskusio: svijet se nije promijenio od početka njegova propovijedanja, još uvijek ima onih među kojima vladaju svađe i razdori i usto osjeća kako mu se bliži smrt. To bi mogao biti trenutak razočaranja, onog krajnjeg razočaranja i svijesti o vlastitom neuspjehu. Ali Franjo u tom trenutku tuge, u tom trenutku tame moli. Kako moli? „Hvaljen budi, moj Gospodine...“. Iz njegovih se grudi izdiže molitva hvale. Franjo slavi Boga zbog svega, zbog svih darova stvorenoga svijeta, pa i zbog smrti koju hrabro naziva „sestrom“, „sestricom smrt“. Ti primjeri svetaca, Kristovih učenika, pa i Isusa, u kojima se uzdiže hvalu Bogu u teškim trenucima, otvaraju nam vrata vrlo velikog puta prema Gospodinu i uvijek nas čiste. Pohvala uvijek pročišćava.

Sveci i svetice nam pokazuju da se uvijek može uzdizati hvalu, u dobrim i lošim vremenima, jer je Bog Vjerni prijatelj. To je temelj pohvale: Bog je Vjerni prijatelj i njegova ljubav nikad ne prestaje. On je uvijek uz nas, On nas uvijek čeka. Netko je rekao: „On je stražar koji ti je blizu i pomaže ti s

vjerom ići naprijed kroz život“. U teškim i mračnim trenucima smognimo hrabrosti da kažemo: „Blagoslovljen budi, Gospodine“. Veličati Gospodina. To će nam toliko dobro doći.